

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Beaty Miničovej a členiek JUDr. Eleny Krajčovičovej a JUDr. Viery Pepelovej, v právnej veci navrhovateľa **J.**, zast. JUDr. R., proti odporcovi **F.**, IČO X., zast. JUDr. Š., o zaplatenie Sk 99 826,- ist. a prísl., na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31. marca 2006 č. k. 4 Cb 105/2003-82, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31. marca 2006 č. k. 4 Cb 105/2003-82 **potvrďuje**.

Navrhovateľ je povinný zaplatiť odporcovi 3828 Sk trov odvolacieho konania na účet jeho právneho zástupcu.

Odôvodnenie:

Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 31.3.2006 č. k. 4 Cb 105/2003-82 rozhodol tak, že návrh zamietol a navrhovateľa zaviazal zaplatiť odporcovi náhradu trov konania vo výške Sk 22 993,- na účet právneho zástupcu. Rozsudok odôvodnil tým, že v konaní bolo nesporne preukázané, že na základe zmlúv o postúpení pohľadávok sa stal navrhovateľ vlastníkom pohľadávok voči odporcovi. Každá z týchto pohľadávok predstavuje úrok z omeškania, ktorý vznikol tým, že odporca hodnotu i výnos dlhopisu vyplatil ich majiteľom nie v lehote do 31.12.2000 (§ 24 ods. 6 zák. č. 92/91 Zb.), ale v priebehu roka 2001, čím sa dostal do omeškania a je preto povinný zaplatiť úrok z omeškania vo výške 17,6% ročne. Ďalej skonštatoval, že ust.

§ 24 odsek 6, 8 a odsek 11 je potrebné posudzovať vo vzájomných súvislostiach. V § 24 ods. 6 je stanovená splatnosť dlhopisu, pričom v ods. 11 zákon stanovuje lehotu, v ktorej je odporca povinný najneskôr splatiť osobám uvedeným v ods. 3 a 9 dlhopis, vrátane jeho výnosu. Keďže odporca splnil svoje záväzky pred uplynutím lehoty stanovenej v § 24 ods. 11 zák. č. 92/91 Zb. v znení neskorších predpisov, nemohol sa dostať do omeškania a navrhovateľovi preto nevzniklo právo na vymáhané úroky z omeškania, a preto súd návrh zamietol.

Proti rozsudku sa odvolal navrhovateľ a žiadal jeho zmenu z dôvodu, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

V odvolaní rozsiahlo reagoval aj na predchádzajúce podania odporcu. Odvolací súd sa však zaoberal len tými dôvodmi odvolania, ktoré súvisia s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa.

Uviedol, že žalobný návrh, podaný navrhovateľom, rovnako ako aj odpor podaný odporcom a následné vyjadrenia navrhovateľa k odporu, boli značne rozsiahle čo do právnej argumentácie týkajúcej sa žalovanej pohľadávky, pričom všetky uvedené argumenty obsahovali aj množstvo právnych analýz a rozborov ohľadne platných právnych predpisov (najmä zákona o veľkej privatizácii), ktoré sú rozhodné pre posúdenie oprávnených nárokov navrhovateľa voči odporcovi, keďže oprávnenosť žalovanej pohľadávky závisí výlučne od správneho posúdenia, rozboru a výkladu uvedených právnych predpisov, pričom súdu prvého stupňa na samotné odôvodnenie svojho rozhodnutia stačil jeden odsek o šiestich riadkoch, pričom sa ani čiastočne nevysporiadal s právnou argumentáciou prezentovanou účastníkmi.

Podľa názoru navrhovateľa sa súd neadekvátne vysporiadal s právnou argumentáciou, ktorú navrhovateľ prezentoval v žalobnom návrhu, ale i v ďalších vyjadreniach a stanoviskách, keďže neuviedol žiadne reálne dôvody alebo argumenty, ktoré by vyvrátili výsledky jeho právnych analýz, respektíve by ich

akokoľvek spochybnili, čo v konečnom dôsledku viedlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu zo strany súdu.

Vyslovil názor, že odporca sa dostal do omeškania so splatením menovitých hodnôt a výnosov z dlhopisov F. tých majiteľov, ktorí svoje nároky na navrhovateľa postúpili, pretože im ich splatil až po dni splatnosti týchto dlhopisov, ktorým bol 31. december 2000. Mal za to, že pre určenie, či sa odporca dostal do omeškania so splnením svojej povinnosti splatiť uvedené dlhopisy F. ich bývalým majiteľom je rozhodujúci § 24 ods. 6 zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení neskorších predpisov a nie § 24 ods. 11 citovaného zákona, ako to uvádza odporca a súd v napadnutom rozsudku.

Skutočnosť, že sa odporca dostal do omeškania so splatením menovitých hodnôt a výnosu z dlhopisov F. ISIN: X. (ďalej len "dlhopisy F."), vydaných odporcom v zmysle ustanovenia § 24 ods. 4 zákona č. 92/1991 Zb. odôvodnil poukazom na § 24 ods. 4 zákona č. 92/1991 Zb., podľa ktorého dlhopis fondu je zaknihovaný cenný papier na meno, ktorý oprávňuje majiteľa tohto dlhopisu na výplatu menovitej hodnoty a výnosu tohto dlhopisu. Výnos tohto dlhopisu sa určuje vo výške diskontnej sadzby vyhlásenej N. a platnej ku koncu bežného roka z jeho menovitej hodnoty. Na tieto dlhopisy sa nevzťahuje osobitný zákon.

Z vyššie uvedenej definície dlhopisu F. vyplýva, že ide o zaknihovaný cenný papier na meno, na ktorý sa však nevzťahuje všeobecná právna úprava, upravujúca dlhopisy (zákon č. 530/1990 Zb. o dlhopisoch v znení neskorších predpisov).

Zároveň sa ustanovuje, že ide o cenný papier, na ktorý sa viaže výnos, a to s ročným úročením o výške diskontnej sadzby vyhlásenej N. a platnej ku koncu bežného roka z jeho menovitej hodnoty.

Keďže doba splatnosti dlhopisov F. bola stanovená na päť rokov odo dňa ich emisie, celková suma každého dlhopisu F. ku dňu jeho splatnosti predstavovala sumu 14 400,- Sk pozostávajúcu z menovitej hodnoty dlhopisu F. vo výške 10 000,- Sk a výnosu vo výške 4400,- Sk (5 x 880,- Sk).

Z teoreticko-právneho hľadiska vydanie dlhopisu predstavovalo vznik synalagmatického právneho vzťahu medzi odporcom a bývalým majiteľom dlhopisu F. (t.j. právneho vzťahu, z ktorého obom účastníkom právneho vzťahu vznikajú vzájomné práva a povinnosti), v rámci ktorého vznikol odporcovi ako emitentovi dlhopisu F. záväzok (povinnosť) zaplatiť majiteľovi dlhopisu F. ku dňu jeho splatnosti menovitú hodnotu dlhopisu F. a zákonom stanovený výnos, čomu korešpondoval nárok (požadávka) majiteľa dlhopisu F. voči odporcovi na splatenie menovitej hodnoty dlhopisu F. a zákonom stanoveného výnosu.

Dlhopis F. v teoreticko-právnej rovine teda predstavoval záväzkový vzťah medzi odporcom ako dlžníkom a majiteľom dlhopisu F. ako veriteľom.

Podľa § 24 ods. 6 zákona č. 92/1991 Zb. dlhopis podľa odseku 4, vrátane jeho výnosu, je splatný 31. decembra 2000.

Podľa § 24 ods. 11 zákona č. 92/1991 Zb. dlhopis podľa odseku 4, vrátane jeho výnosu, je fond povinný splatiť osobám uvedeným v odsekoch 3 a 9, a to najneskôr do konca roka 2001.

Pojem "splatnosť" je veľmi často používaným právnym pojmom, s ktorým sa môžeme stretnúť jednak vo väčšine platných právnych predpisov Slovenskej republiky, ale aj v bežnom živote (napríklad pri platení faktúr za elektrinu, telefón, nájomné a podobne).

Právny pojem "splatnosť" používajú tie najzákladnejšie právne kódexy Slovenskej republiky, akými sú napríklad zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (§ 151j ods. 3, § 151ma ods. 8, § 151mb ods. 3, § 581, § 788 ods. 2 písm. b/, § 801 ods. 1), zákon č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (§ 330 ods. 1 a 3, § 359, § 360, § 392, § 503 ods. 1 a 2) alebo zákon č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov (§ 34, § 69 ods. 1 písm. b/, § 129), ale aj iné významné právne predpisy, ako napríklad zákon č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch a investičných službách

v znení neskorších predpisov (§ 3 ods. 1, § 14 ods. 2, § 123 ods. 1 písm. a/ bod 11.), zákon č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (§ 4 ods. 5, § 31 ods. 1, § 52 ods. 3), zákon č. 431/2002 Z.z. o účtovníctve v znení neskorších predpisov (§ 27 ods. 1 písm. a/, § 27 ods. 8), zákon č. 199/2004 Z.z. Colný zákon v znení neskorších predpisov (§ 61 ods. 1, § 74 ods. 2), či zákon č. 595/2003 Z.z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov (§ 7 ods. 2, § 19 ods. 2 písm. f/ bod 2, § 52 ods. 19).

Zákon č. 510/2002 Z.z. o platobnom styku v znení neskorších predpisov v § 7 ods. 2 dokonca definuje deň splatnosti ako deň, kedy sa má platba vykonať.

Vo všetkých vyššie uvedených právnych predpisoch je právny pojem "splatnosť" použitý vo význame určenia času, kedy musí byť dlh, respektíve určitý peňažný záväzok dlžníka, splatený veriteľovi.

Pokiaľ na určenie významu pojmu "splatnosť" použijeme gramaticko-sémantický výklad, dospejeme k záveru, že podstatné slovo "*splatnosť*" je odvodené od slovesa "splatiť", alebo "zaplatiť". Slovesá "splatiť" a "zaplatiť" potom vyjadrujú okamih splnenia peňažného záväzku jeho uhradením, t.j. zaplatením. V nadväznosti na to môžeme pojem "splatnosť" vyložiť ako "okamih vzniku povinnosti zaplatiť záväzok" a pojem "splatný" ako "(povinnosť) byť zaplatený".

Rovnakým spôsobom sa na výklad pojmu "splatnosť" pozerá aj právna teória. V jednej z posledných odborných právnych publikácií uznávaného odborníka v oblasti civilného práva Prof. JUDr. Jána Lazara, DrSc. s názvom Občianske právo hmotné, diel I. a II. sa ohľadne splatnosti záväzkov uvádza nasledovné: Jedným z najčastejších a najprirodzenejších spôsobov zániku záväzku je jeho splnenie a jednou z posudzovaných podmienok splnenia záväzku je aj otázka, kedy treba záväzok splniť. Na otázku, kedy treba dlh splniť, treba odpovedať, že ho treba splniť v deň splatnosti (zročnosti). Deň splatnosti môže byť určený zákonom, súdnym rozhodnutím, prípadne rozhodnutím iného štátneho orgánu, alebo dohodou strán.

Rovnako sa s otázkou definovania pojmu "splatnosť" vysporiadal aj Najvyšší súd

SR vo svojom rozhodnutí č. Rc 88/2000, ktoré obsahuje nasledovnú právnu vetu týkajúcu sa vzniku nároku na úroky z omeškania: "Základným predpokladom vzniku nároku na úroky z omeškania je teda existencia omeškania s plnením peňažného dlhu a základným predpokladom takéhoto omeškania je existencia pohľadávky, t.j. práva na peňažné plnenie, a jej zročnosť (splatnosť)".

Momentom splatnosti sa záväzok navyše stáva aj vymáhateľným. Ak dlžník záväzok nesplní ani po uplynutí jeho splatnosti, dostáva sa automaticky do omeškania.

Pojem "splatnosť" je teda legislatívno-právnym pojmom, ktorý označuje zročnosť záväzku, t.j. taký právne relevantný časový okamih, kedy vznikne dlžníkovi povinnosť splatiť svoj peňažný záväzok veriteľovi a od ktorého môže veriteľ od dlžníka splatenie tohto záväzku požadovať.

Pod právnym pojmom "doba" právna teória i prax rozumie presne ohraničený časový úsek, počas trvania ktorého má niekto niečo konať, niečoho sa zdržať, alebo niečo strpieť, alebo uplynutie ktorého spôsobuje určité právne následky (účinky), t.j. vznik, zmenu alebo zánik právnych vzťahov.

Právny pojem "doba" (na rozdiel od pojmu "lehota") je z časového hľadiska pevným (fixným) obdobím, ktoré uplynie bez ohľadu na to, či posledný deň doby prípadne na sobotu, nedeľu, štátny sviatok alebo deň pracovného pokoja. Jej plynutie sa teda na rozdiel od lehoty nepredlžuje.

Typickým príkladom pre pojem "doba" je výpovedná doba (Zákonník práce) alebo premlčacia doba (Občiansky zákonník, Obchodný zákonník). Uplynutie času v prípade oboch typov uvedených dôb spôsobuje právne následky - v prvom prípade je to zánik pracovného pomeru, v druhom prípade je to nemožnosť priznania právneho nároku (premlčanie).

Pokiaľ si podrobne všimneme ustanovenia zákona č. 92/1991 Zb., zistíme, že vo všetkých svojich ustanoveniach používa v súvislosti s úpravou splatenia

dlhopisov F. pojem "doba splatnosti" a pri každom použití pojmu "doba splatnosti" sa zároveň odvolá na ustanovenie § 24 ods. 6 zákona č. 92/1991 Zb., ktoré ustanovuje, že dlhopis F., vrátane jeho výnosu, je splatný 31. decembra 2000. Uvedené legislatívne odvolávky na § 24 ods. 6, pokiaľ ide o dobu splatnosti dlhopisov F., sú obsiahnuté v § 24 ods. 8, 9 a 10 zákona č. 92/1991 Zb.

Keďže samotný zákon č. 92/1991 Zb. neobsahuje definíciu pojmu doba splatnosti, aj v tomto prípade si musíme pomôcť výkladom. S ohľadom na vyššie uvedené vymedzenie pojmu "splatnosť" môžeme pojem "doba splatnosti" definovať ako "časovo ohraničený úsek, v ktorom má byť peňažný záväzok splnený".

Týmto spôsobom definuje pojem "doba splatnosti" aj Ministerstvo financií SR vo svojom Oznámení č. 693/2002 Z.z. o vydaní opatrenia, ktorým sa ustanovujú podrobnosti o postupoch účtovania a rámcovej účtovej osnove pre poisťovne, pobočky zahraničných poisťovní, zaistovne, pobočky zahraničných zaistovní a Slovenskú kanceláriu poisťovateľov. V § 13 ods. 7 citovaného oznámenia sa uvádza, že zmluvná doba splatnosti pohľadávok alebo záväzkov je doba dohodnutá v zmluve, v ktorej sa majú pohľadávky alebo záväzky splatiť. Rovnaké vymedzenie pojmu "doba splatnosti" je obsiahnuté aj v oznámeniach Ministerstva financií SR č. 644/2002 Z.z. a 645/2002 Z.z.

S ohľadom na argumentáciu odporcu ohľadne času splnenia záväzkov a zároveň berúc do úvahy vyššie uvedené skutočnosti, navrhovateľ konštatoval, že pojem "*čas splnenia*" použitý v § 563 Občianskeho zákonníka je v prípade plnenia peňažného záväzku možné stotožniť s pojmom "doba splatnosti", pretože dlžník je povinný splniť svoj peňažný záväzok jeho splatením veriteľovi v dohodnutom alebo ustanovenom čase splnenia, t.j. v čase splatnosti záväzku. Nie je asi potrebné pripomínať, že čas splnenia, respektíve doba splatnosti peňažného záväzku môže byť stanovená alebo dohodnutá ako určitý časový úsek, ale taktiež môže byť vymedzená aj veľmi konkrétnym časovým údajom (napríklad presnou hodinou alebo minútou).

Pojem "doba splatnosti" preto môžeme definovať ako "čas, kedy má byť

peňažný záväzok splatený".

Navrhovateľ v tejto súvislosti poukázal aj na staré rozhodovacie pravidlo súdov, ktoré hovorí, že "Pri výklade a použití zákona je treba tiež vychádzať z toho, čo zákonodarca v zákone uviedol pre určitý jav. To znamená, aby každý použitý výraz mal vždy ten istý, t.j. len jeden, designát; pritom slová zákona majú byť chápané podľa ich všeobecného zmyslu a nie podľa mienenia jednotlivca." (Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Rc 44/2001). S ohľadom na uvedený judikát, ale aj pri použití úplne elementárnej právnej logiky, nie je možné tvrdiť, že zákonodarca výlučne iba na to, aby stanovil dátum pre výpočet výnosov dlhopisov F., použil vetu "Dlhopis podľa odseku 4 vrátane jeho výnosu je splatný 31. decembra 2000.", namiesto toho, aby na tento účel použil napríklad vetu "Výnos z dlhopisu podľa odseku 4 sa počíta do 31. decembra 2000".

Ak by úmyslom zákonodarcu skutočne bolo ustanoviť, že odsek 6 má byť rozhodujúci výlučne pre určenie úrokového výnosu z dlhopisov F. a pre začiatok plynutia doby ich splatnosti, bolo by značne nelogické, aby zákonodarca dátum 31.12.2000 označil za deň splatnosti dlhopisov F. a nie za dátum rozhodný pre stanovenie ich úrokového výnosu.

Navrhovateľ svoje stanovisko k splatnosti dlhopisov oprel tiež o nález Ústavného súdu Slovenskej republiky a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydaný v dovolacom konaní.

Odporca vo svojom stanovisku k odvolaniu uviedol, že odvolanie navrhovateľa je založené na argumentácii, ktorá je vytrhnutá z kontextu a na právnych tvrdeniach navrhovateľa, s ktorými sa súd prvého stupňa dostatočne vysporiadal. Ďalej poukázal na skutočnosť, že v ďalších iných skutkovo totožných veciach už rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý rozhodnutia súdov prvého stupňa, ktorými bol nárok navrhovateľa zamietnutý, potvrdil. Navrhol odvolanie navrhovateľa ako oneskorené odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal vec podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 1 O.s.p. Po preskúmaní rozsudku a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nie je možné vyhovieť.

Predmetom konania je právo navrhovateľa na zaplatenie sumy Sk 99 826,- ako úrokov z omeškania, ktoré malo vzniknúť navrhovateľovi v dôsledku omeškania odporcu s vyplatením menovitej hodnoty a výnosu dlhopisov, emitovaných odporcom.

Podľa § 24 ods. 4 zák. č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení neskorších predpisov dlhopis fondu je zaknihovaný cenný papier na meno, ktorý oprávňuje majiteľa tohto dlhopisu na výplatu menovitej hodnoty a výnosu tohto dlhopisu. Výnos dlhopisu sa určuje vo výške diskontnej sadzby vyhlásenej N. a platnej ku koncu bežného roka z jeho menovitej hodnoty. Na tieto dlhopisy sa nevzťahuje osobitný zákon, t.j. zákon č.530/1990 Zb. o dlhopisoch v znení neskorších predpisov.

Navrhovateľ má za to, že odporca sa dostal do omeškania s vyplatením menovitej hodnoty a výnosu dlhopisov vzhľadom na ust. § 24 ods. 6 uvedeného zákona, ktoré stanovuje, že dlhopis podľa odseku 4, vrátane jeho výnosu je splatný 31. decembra 2000. Fond ručí za splatenie dlhopisov podľa odseku 4 svojim majetkom.

Podľa odseku 11 dlhopis podľa odseku 4, vrátane jeho výnosu, je fond povinný splatiť osobám uvedeným v odsekoch 3 a 9, a to najneskôr do konca roka 2001. Odporca menovitú hodnotu a výnosy dlhopisov splatil podľa navrhovateľa až po uplynutí zákonom stanoveného termínu splatnosti v zmysle § 24 ods. 6 uvedeného zákona, čím sa dostal do omeškania, z ktorého dôvodu vzniklo navrhovateľovi právo na zaplatenie predmetných úrokov z omeškania.

Pre zistenie opodstatnenosti navrhovateľom uplatneného nároku je potrebné posúdiť, či sa odporca splatením dlhopisov, vrátane ich výnosov majiteľom po lehote uvedenej v § 24 ods.6 uvedeného zákona, teda po lehote 31. decembra 2000, ale

v lehote stanovenej v odseku 11 uvedeného zákona, teda do 31. decembra 2001, dostal do omeškania s platením peňažného záväzku. Zánik záväzku plnením dlhu upravuje ustanovenie § 559 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého splnením dlh zanikne. Dlh musí byť splnený riadne a včas. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

V predmetnom prípade je čas plnenia upravený právnym predpisom. Emisia štátnych dlhopisov ako zaknihovaného cenného papiera na meno, v prospech občanov bol jednorazový akt štátu, ktorý si vyžiadal na realizáciu ich výplaty občanom osobitnú právnú úpravu zákonom č. 92/1991 Zb., spočívajúcu v osobitnej úprave splatnosti dlhopisu. Zákon o prevode majetku štátu na iné osoby upravuje čas splnenia pre dlhopisy fondu v § 24 ods. 6 a ods. 11. Súd prvého stupňa správne skonštatoval, že uvedené ustanovenia zákona je potrebné vykladať v ich vzájomnej súvislosti. V § 24 ods.6 je stanovená splatnosť dlhopisu, pričom v odseku 11 zákon stanovuje lehotu, v ktorej je odporca povinný najneskôr splatiť osobám uvedeným v odsekoch 3 a 9 dlhopis, vrátane jeho výnosu. Keďže odporca splnil svoje záväzky pred uplynutím lehoty, stanovenej v § 24 ods. 11 zák. č. 92/1991 Zb. v znení neskorších predpisov, nemohol sa dostať do omeškania a navrhovateľovi preto nevzniklo právo na vymáhané úroky z omeškania.

Pre úplnosť sa žiada uviesť, že v odôvodnení odvolania navrhovateľ zaujíma rozsiahle stanovisko k námietkam odporcu prednesených počas konania, týkajúcich sa najmä platnosti zmlúv o postúpení pohľadávok, ako aj k aktívnej vecnej legitímácii navrhovateľa. Súd prvého stupňa žalobu zamietol z dôvodu, že odporca sa nedostal do omeškania s platením svojho peňažného záväzku. Vzhľadom na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, skutočnosť, že odporca proti rozsudku nepodal odvolanie, pretože bol v konaní úspešný, sa odvolací súd zaoberal dôvodmi odvolania, ktoré súvisia s odôvodnením rozsudku, t.j. s právnou otázkou splatnosti dlhopisu, nakoľko v tomto rozsahu je rozhodnutie súdu prvého preskúmateľné.

Pokiaľ navrhovateľ poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Obdo V 3/2006-134 z 31. januára 2007, odvolací súd uvádza, že nie je v predmetnej veci týmto názorom viazaný a ani sa s ním nestotožnil.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozsudok Krajského súdu v Bratislave podľa § 219 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 O.s.p. tak, že v odvolacom konaní úspešnému odporcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania v sume Sk 3828, pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia, a to odmeny za 1 úkon právnej služby vrátane paušálnej náhrady (§ 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. c/, § 16 ods. 3 a vyhl. č. 655/2004 Z.z.). Odporca nedoložil, že je platiteľom DPH, preto mu nebola priznaná náhrada DPH.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 28. februára 2008

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu